

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 36	Utkommer hver måned	September 1933	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	4. årg.
--------	---------------------	----------------	--	---------

Bønn.

Vår Gud og Fader, mørke tynger våre hjerter, når de ikke opplyses ved ditt lys. Ditt ord er min lykte i mørket og et lys på farefulle stier. Lat dette klare sanne lys stråle for mig alltid. Lat mig i dets skinn erkjenne mitt evige lys, Jesus Kristus, så jeg kan si for hans åsyn: Herre Jesus, min høyeste trøst, din er jeg i liv og i død. Lever jeg, så lever jeg for dig; dør jeg, så dør jeg for dig; du har vunnet mig det evige liv ved din død. Bevar mig i din kjærlighet og hold mig fast i din nåde. Lat mig være din eiendom her i tiden og hisset i evigheten. Amen.

Leid, milde ljøs.

*Leid, milde ljøs, igjennom skodde-eim,
leid du meg fram!
Eg gjeng i myrke natt langt frå min heim,
leid du meg fram!
For du min fot; eg treng ei sjå min veg
so langt og vidt, —
eit steg er nok åt meg.*

*Du veit det vel, eg bad ei alltid so:
Leid du meg fram!
Eg vilde velja sjølv min veg, men no
leid du meg fram!
Eg vilde liva vilt, var stolt og strid
og stor i mod. —
å gløym den dårskaps tid!*

*Di makt hev signa meg, då veit eg visst
du leider enn
i myr og fjell og heid, og so til sist
ein morgon renn,
då til meg smiler engleåsyn blid
som eg hev elska fyrr,
men mist ei tid.*

Frå Nynorsk salmebok.

Blodet, dåpen, troen.

Når talen er om *blodet, dåpen og troen*, deres forståelse og betydning, så åpenbares straks den dype kløft der er mellom den »sunne lærdom« og næsten alt sektvesen og svermeri. Så lenge talen er om blodet og troen, kan man nok bli enige. Ingen nekter at Kristi blod er det store sonemiddel og renselsesmiddel overfor verdens synd, og heller ingen vil nekte at blodets sonende og rensende makt må mottas og tilegnes i tro, hvis den skal bli til frelse. Men så snart talen er om dåpen, så er uenigheten der straks. Der er vel neppe noget som er mere felles for alt sektvesen enn deres ringeakt for dåpen. All den nåde Guds ord henfører til dåpen fornekter de. Guds ord sier at den er gjenfødelsens bad (Joh. 3, 5; Tit. 3, 5), at Gud der gir syndenes forlatelse (Ag. 2, 38), avtvetter (Ag. 22, 16), rensar (Ef. 5, 26), ifører oss Kristus (Gal. 3, 27). Men alt dette fornekter de. De tar all nåden bort fra dåpen. De tar nemlig Kristus bort fra den. Og da er den uten betydning, bare et tegn. Men hvad er også et kors uten Kristus? Bare et tegn. Men når Kristus henger på dette kors, så er det *et frelsens kors*. Og når Kristus er i sin dåp, så er den en *frelsens dåp*, ikke bare et tegn.

Å forkaste dåpen er å avbryte forbindelsen med frelsens kilde. Frelsens kilde er jo blodet, blodet fra frelserens vunder på korset. Men fra denne kilde må hver enkelt synder på jord ha en liten bekk, hvorved blodets frelsende kraft tilføres ham — ham personlig. Og denne bekk er jo dåpen. — Uten dåpen ingen frelse, i hvert fall ikke efter den frelsesorden Kristus har bundet oss til her på jorden.

Nu er her å bemerke, at like så visst som

Kristi blods frelsende nåde ikke kommer en syndet til gode, uten han blir døpt til Kristi død, like så visst kommer dåpen ham ikke til gode uten han tror. Alle tre ting må til hvis en syndet skal frelses. Guds ord henlegger frelsen både til blodet og dåpen og troen. Snart sier det, at den skjer ved blodet, snart ved dåpen og snart ved troen, alt eftersom det passer i sammenhengen, og alt eftersom det vil ha våre øine festet på den ene eller annen side av frelsens sak.

Der står således: »Vi har forløsning ved *hans blod*, nemlig syndernes forlatelse« (Kol. 1, 14). »La eder *døpe* i Jesu Kristi navn til syndernes forlatelse.« (Ag. 2, 38). »Den som *tror* på ham skal få syndernes forlatelse ved hans navn.« (Ag. 10, 43). Altså: I blodet, i dåpen, i troen er syndernes forlatelse.

Fremdeles: »Jesu Kristi, Guds sønns *blod* rensar oss fra all synd.« (1. Joh. 1, 7). »Han rensar menigheten formedelst *vannbadet* i ordet (dåpen).« (Ef. 5, 26). »Han rensar deres hjerter ved *troen*.« (Ag. 15, 9). Altså: Blodet rensar, dåpen rensar, troen rensar.

Og endelig kan vi fouten alle de steder som med forskjellige uttrykk taler om, at vi blir frelste ved Kristi død og blod og ved troen, nevne: »Vand som og nu frelser oss i sitt motbillede, dåpen.« (1 Pet. 3, 20 f.). Altså: Blodet frelser, dåpen frelser, troen frelser.

Hvem kan da med Bibelen foran sig nekte, at Gud i sin frelses husholdning har gitt dåpen plass ved siden av blodet og troen?

Det eneste spørsmål som er tilbake for et troende hjerte er: Hvorledes forenes nu dette? I hvad forhold står disse tre, blodet og dåpen og troen til hverandre? Det er ikke vanskelig å svare på for den som ser enfoldig og uten forutfattede meninger på saken.

Blodet er det store betalingsmiddel som Guds sønn gav for vår gjønløsing. Men fordi en ting er kjøpt til oss, derfor er den ikke ennu i vår besiddelse. Den må rekkes til hver enkelt. Og det har Herren gjort i dåpen. Med blodet har han kjøpt frelsen for alle syndere på jord. I dåpen kommer han til hver enkelt især og rekker ham denne frelse. Men selv om frelsen både er kjøpt til oss og rakt oss, så trenges noget mere. Den må nemlig mottas, som enhver gave.

Og det er troens sak. »Den som tror og blir døpt skal bli salig, men den som ikke tror skal bli fordømt.«

Måtte enhver som ikke vil forfalske Guds ord, lukke sine øine op og se Guds nåde som han har åpenbaret den, — både i blodet og dåpen og troen. Fra dansk.

Han miste Jesus.

Ein for mange år sidan avdød ven fortalde meg ei soge som sette seg fast i minnet mitt. Vi råkast, og under samrøda spurde han, kor lenge det var sidan at eg vart umvend. Dette svara eg på. Og so sa han: »Å ja du, vi er ikkje framme so lenge vi er her på vandring.« Og so fortalde han:

Det var han N. N. Han var ein verkeleg ålvorleg og varm kristen frå han var heilt ung, flittig til å lese i Guds ord, flittig kyrkjegjengar, ivrig i bøn, eit reint eksemplar av ein kristen, ærleg og sannferdig, alle kunde stole på det han sa som på eit dokument. Lukke hadde han med seg i alt han tok seg fyre, so han vart ein rik mann. Det hadde i lang tid vore gode år både på sjø og land. Men so snudde det um. Eg trur forresten det måtte til, for med dei gode tidene vaks drykk og gudløysa, som det plar gjera. Som sagt, det snudde um, det vart dårlege åringar og lite og inkje fiskje. Det vart knapt for dei fleste, og reine svollen for mange. Det var ikkje å gå på fatigkassa den tidi, når noko vanta. I denne naud var det mange som kom til N. N. og bad um hjelp, og han hjelpte. Men skulde dette vara, so kom han til å verta pengelens han og tilslutt, og korleis skulde det då gå! Han hadde ærleg tent det han hadde. Og ikkje hadde alle som no var i naud stelt seg som dei skulde i den gode tid. Han slutta difor å ha pengar i huset eller med seg, meir enn han trengde sårt um til eige bruk. Når so nokon kom og bad um hjelp, sa han at no hadde han ikkje pengar so han laut dessverre seia nei. Vi venene hans tok til å ane at det var gale fatt, for han som fyrr so gjerne vilde treffa oss tok til å halda seg ifrå oss. Det synte tydeleg, at det var noko som hadde teke freden ifrå han, men kva det var, visste vi ikkje. Det heile var so ufatteleg. Seinare forstod vi grunnen. Du

veit kva Guds ord seier um desse ting, som det: »Den som har verdens gods og ser sin broder lide mangel og lukker sitt hjerte for ham, hvorledes kan kjærligheten til Gud blive i ham?» Og mange slike ord. Han tolde godt å få — det er mange som ikkje det gjerer — men å gjeva frå seg att vart for tungt. Eg sette meg fyre, at ved fyrste høve vilde eg tala med han. Men det var ikkje so ofte vi kunde råkast, for vi budde langt frå kvarandre. Han var heller ikkje lenger nokon fast mann med kyrkja som fyrr. Endeleg ein gong høvde det so, at eg var med den kyrkja han sokna til, og han var der og. Då laga eg det so, at han laut treffa meg. Eg helsa og spurde korleis han levde. Han svara med ein gong: »Det er godt å veta korleis eg lever, som har mist Jesus. Med bøygt hovud og eit useieleg forpint andlet drog han frå meg med det same, utan at eg kunde få seia han eit einaste ord. Eg stod att med tungt hjarta; so vondt var det, at eg kan ikkje finna ord for det. Det var siste gongen eg treffe han. — Um han fann att Jesus, eller rettare sagt: um Jesus fann att honom, det veit eg ikkje. Men ein ting veit eg, at når det kunde gjera meg so vondt for han, so var det ein annan og større, som såg etter han med djupare sorg og større kjærlaik. Det kom an på um han erkjende si synd og vende um. — Vi er ikkje heime endå du! Lat oss gjera som det står i salmen: »Stå fast, min sjel, stå fast i Herrens krige. Tenk hvilken skam og last sin Gud at sviike. Tenk hvilken skamfuld ting først Gud at kjende og siden sig omkring til verdens ende.«

O.

Våre døde.

13. juli: Helga Larsdtr. Brobakke, enkje etter Ole Aasnes, Brobakke; f. 1859; kreft.
 13. juli: Kristine Reielsdtr. Guldbakke, kona til Magnus Guldbakke; f. 1897 på Lund i Davik; galdesjukdom.
 20. juli: Nils Arnesson Midtbø, Kjølisdal; e. tidl. plassemann; f. 1852 i Kinn; alderdom.
 14. aug.: Anne Hansdtr. Kjøllesdal, kona til Ingebrigt Kjøllesdal; f. 1865 på Høines.

Då no alt dette vert oppløyst, kor må de då ikkje stræva etter heilag ferd og gudlegt liv.

2. Pet. 3, 11.

Notisar.

Basarar: I Hennøy 83 kr. delt likt millom heidningmisjonen og indremisjonen. — Elde og Otteren kvinneforening 6. juni kr. 75.97 delt millom Santalmisjonen og indre sjømannsmisjon.

Til kyrkjeorgel i Davik er innkome: Frå lærar Aardalsbakke 80 kr. (tidlegare 120 kr.).

Til sjukerøktlaget er innkome: Medlemspengar Rugsund 12 kr., Almanning 13, Haus 28, Davik 32, Rugsund 1, Hunskår 5. Maiblomar Almanning 5, Rugsund 10, Davik 10, Kjølisdal 10.20, Reksnes 5.70, Levdal 5, Endal 2.90, Hennøy 5, Aalfot 21.80, Hunskår 5. Basar i Rugsund 81. Heradstilskot for 1932 kr. 200.

I Davik sjukerøktlag var i 1932 465 medlemmer, noko mindre enn året fyrr.

Adventistar har ogso i år prøvt å selja av bøkene sine her i våre bygder. Når det kjem bokseljarar so sjå etter um bøkene er utgjevne av Skandinavisk bokforlag. Då er det adventistbøker.

Gudstener og sundagspreiker.

14. s. etter treeining, 17. sept.: Davik.
 15. s. etter treeining, 24. sept.: Rugsund og Kjølisdal.
 16. s. etter treeining, 1. okt.: Aalfot og Davik.
 17. s. etter treeining, 8. okt.: Totland og Bortne.
 18. s. etter treeining, 15. okt.: Rugsund og Lev-
 dal.
 19. s. etter treeining, 22. okt.: Davik og Hamnen.
 Sundagene 17. sept, til 8. okt. vert det konfir-
 masjon.

For 100 år sidan. Døde: 12. sept 1833 Tollef Samsonsen Gjesdal, gaardmand, 54 aar. 5. sept. jomfrue Modesta Glad, Rugsund, 83 aar. 5. sept. Ole Pedersen Huuslied, 30 aar. 25 sept. Kari Herlofsdtr. Møklebust, huusmandskone, Aalfot, 60 aar.

Ektevigde: 7. sept. Abel Rasmussen Ekremsæter, 28 aar, og Anne Remstad, 25 aar, dotter til Anthon Andersen Remstad.

I 1833 var det ikkje konfirmasjon i preste-
 gjeldet.

Kvittering for kontingent: Maurstad: Anders Berge, Lars I. Maurstad 2 kr.; R. J. Maurstad 3. — Berle: Elias Ytrehaug, Gudmund Steinset, Sivert Hestevik 2. — Husevåg: Andreas Husevåg 2.50. — Davik: Ap. Rosenlund 2.50; Alfred Lund 2. — Utanbygds: Karoline Hessevåg, Stongfjorden, 2; Gjertrud Rosenlund, Arendal 2.50; Mrs. Swansen, U.S.A., 3. — Dom-
 bestein: Paul Domsten 2. — Hennøy: B. Torheim, Hans Hengen 3. — Nordstrand: E. Bergesen 2. — Leirgulen: Anders Bortne-
 skår 2; Søren Lofnes 3. — Kjølisdal: Hans B. Kjøllesdal 2.50. Reksnes: Pauline Tømmer-
 støl 3.

Hjarteleg takk til alle.

Til sjømannsmisjonen kom inn i Davik i året 1932—33: Frå foreiningi i Davik ved Kaia Sunde 100 kr.; medlemspengar frå same 15; Maurstad

og Rimstad foreining ved Anna Solheim bøssepen-
gar 198; bøssepen-
gar frå same 125; Aalfot for-
eining ved Anna Nyvoll 150; barneforeiningi Sjø-
fuglen i Hamnen 77.75; Almanning foreining ved
Peder J. Eldevik 125; offer i Aalfot 25.95; kollekt
i Totland ved biskop Støylen 68.36; foreiningi i
Aalfot 4. Tilsaman 889.06.

Til Nordfjord indremisjon er i 1932—33 kome inn:
frå Bortne foreining 123 kr.; Rugsund foreining
270; gåve frå V. Bakke 400; bøssepen-
gar i Rug-
sund og Bortne 62; fest i Almanning 65; frå Berle
krins 40; gåve frå N. N. 25; jolefest på Bryggja
60; basar på Bryggja 85; medlemspen-
gar frå
Levdal 3.75; kollekt i Levdal 10.45; stemne på
Levdalssætra 50; offer ved årsmøtet i Davik 498.80;
matsal ved årsmøtet 89.49; Dombestein krins 25;
Haus og Ervik barneforeining 70; Davik foreining
120; gåver frå N. Dombestein 10, Heggheim 1,
Johanne Ojesdal 1; Isane foreining 70; Aalfot for-
eining 86.25; loddpen-
gar 4.80. Tilsaman 2170.54.
Innkoma i heile Nordfjord er 8194.21.

I dette året er kome til 2 nye foreiningar, ei
for Nordstrand krins og ei ungdomsforeining på
Bryggja.

Om bønner.

1. En mann som om aftenen iler til sitt
hjem vil ikke gi sig tid til underveis å drepe
alle de små, stikkende mygg som svermer
omkring ham. Han vil fare igjennem dem,
så får han være best mulig i fred for alle
myggene. Stanser han og slår efter dem, blir
de bare mere plagsomme. — På samme
måte er det med alle fremmede tanker under
bønnen. De kommer stundom flere, stundom
færre. Bry dig ikke om dem. Ha målet for
øie, treng igjennem, la dig ikke hindre, vær
stille, så vil de forstyrrende tanker mere og
mere miste sin hindrende kraft og litt efter
litt bli borte. — Jeg skal altså forakte de
unyttige tanker og bli ved å be? Svar: Ja,
be og øv dig deri! Også hvad bønnen an-
går, så gjør øvelsen til mester. Be uavlate-
lig, særlig når du føler trang til det. Overse
aldri bønnen og forsøm den ikke, hvor du
enn er, og når det enn er.

Efter Løhe.

2. En prest var blitt anmodet av foreld-
rene til en ung pike som var falt i en svær
synd, om å tale med henne. Han gikk til den
ulykkelige og spurte henne bl. a. om hun
bad. »Akk nei,« svarte hun, »ikke nu mere.
Tidligere bad jeg regelmessig min aften-
bønn; men da jeg falt i synden, holdt jeg

op å be.« — Du som leser dette, ber du ennu
hver dag? Hvorledes tror du det er med
din sjel, når du ikke mere ber? •

3. Bønn er samfund med den levende Gud
— altså vår høieste forrett. Bønn er sam-
arbeide med den levende Gud — altså vår
høieste forpliktelse.

Om våre bønner hadde mere vinge-
kraft
og mindre fjærprakt, vilde de være bedre og
nå høiere.

Luther sa: Jeg har det så travelt, at hvis
jeg ikke brukte to eller tre timer daglig i
bønn, kunde jeg ikke komme igjennem da-
gen. —

Da min egen visdom og alle andres slapp
op og jeg ikke visste nogensteds i verden
å henvende mig, da lærte jeg å bøie mine
kne i Jesu navn.

Luther sier: Det er vanskelig for et men-
neske å be efter Guds vilje, når han ikke le-
ver efter Guds vilje.

Når du ber, så la heller ditt hjerte be uten
ord, enn dine ord uten hjerte.

Det er bedre å gjøre litt under bønn, enn
å ha det travelt med mange ting uten bønn.

4. På spørsmålet om hvad en kristen tren-
ger for å føre sin vandring lykkelig til ende,
blev der engang svart: Han trenger tre ting
— nemlig å be og atter å be og ennu en
gang: å be.

5. Der kan ikke være nogen kristendom
uten bønn. Hvad åndedraget er for legemet,
er bønnen for sjelen. Når andedrettet går
tungt, så er det dårlig med legemet, og når
det er smått med bønnen, står det dårlig
til med sjelen. Er åndedrettet ganske stan-
set, så er legemet dødt, og når bønnen er
helt borte, da er sjelen åndelig død og der
er intet liv med Gud. — Bønnen er troens
datter, men datteren skal opholde moderen.
Slutter et menneske å tale til himmelen, så
begynner helvede å tale med ham.

350 000 egne hjem

kunde det tyske folk ha bygget for det be-
løp som blev drukket op i 1927. Beløpet
var 4.5 milliarder mark, eller 4 000 millioner
kroner.